

Η βία με τα χίλια πρόσωπα και ο κυβερνοεκφοβισμός

Θέμα Α

Ο Ν. Τσούλιας εφαρμόζει τη στρατηγική του καλλιεργώντας αρχικά κλίμα εμπιστοσύνης με τον μαθητή. Με τη χρήση τεκμηρίου και αλληπάλληλων ερωτημάτων φωτίζοντας το φαινόμενο της βίας, αποσκοπεί στην ευαισθητοποίησή του κι ως αντιμετώπιζε αρχικά την αδιαφορία από το παιδί. Επιμένοντας στον διάλογο του εφιστούσε την προσοχή στις συνέπειες της βίας που έφταναν ως και τον θάνατο. Αντιπαράτίθεται ευθέως μαζί του αγνοώντας την επιχειρηματολογία του μαθητή περί ορθότητας του φαινομένου εξηγώντας του πως η βία έχει μόνο ηττημένους, πλησιάζοντας έτσι στο τέλος του σχεδίου του. Υπενθυμίζοντάς του πως οι ενέργειές του θα επιδράσουν και σε οικεία του πρόσωπα, έκρινε σκόπιμη την απομάκρυνσή του απ' το παιδί, στοχεύοντας στον προβληματισμό του.

Θέμα Δ

Κύριε διευθυντά, σεβαστοί καθηγητές, αγαπητοί γονείς, συμμαθητές

Έχουμε εθιστεί στη βία; Την έχουμε νομιμοποιήσει μέσα μας; Αν απλώς λέγαμε με σκυμμένο κεφάλι, «έτσι είναι τα πράγματα, όποιος νιώθει δυνατός λόγω θέσης, μυϊκής δύναμης, οπλισμού, ομάδας κ.ά. τότε ασκεί βία στα θύματά του κι αυτό, το «δίκαιο της πυγμής» πάντα συνέβαινε, θα ήταν μια παραδοχή που θα μας πίκραινε μεν, αλλά όλοι θα συμφωνούσαμε ότι έτσι συμβαίνει. Το να νομιμοποιήσουμε όμως μέσα μας το γεγονός ότι, επειδή έτσι συμβαίνει, αυτό αξίζει και να συμβαίνει, και πολύ περισσότερο, θα εξακολουθεί να συμβαίνει αυτό είναι κάτι που όχι, δεν το δέχομαι! Είναι η επικαιρότητα που με ώθησε να σας μιλήσω σήμερα ως εκπρόσωπος της τάξης μου, μια επικαιρότητα -δείκτης του πολιτισμού της εποχής μας που βρίθει περιστατικών βίας από πολίτες υπεράνω πάσης υποψίας μέχρι ανήλικους που σοκάρουν τους πάντες.

Το χαμηλό πνευματικό επίπεδο και η φτώχεια ως κινητήριοι μοχλοί βίας ήταν κάτι γνωστό και συμφωνούσαμε όλοι στο άκουσμά τους... Η επικαιρότητα όμως ήρθε ως ράπισμα δυνατό να μας ταρακουνήσει! Είναι όντως αίτια τα όσα πιστεύαμε μέχρι τώρα αλλά είναι κι άλλα πολλά που εμφανίστηκαν ίσως λόγω συνθηκών της πολύπλοκης σύγχρονης ζωής μας. Διάσημοι με κύρος και οικονομική άνεση μπορούν να βιαιοπραγήσουν εξίσου το ίδιο με έναν φτωχό και αγράμματο. Αν για τον τελευταίο η πείνα και το έλλειμμα παιδείας δίνει ένα άλλοθι στην πράξη, για την πρώτη προαναφερθείσα κατηγορία ατόμων ποιο δικαιολογητικό να βρει κανείς αγαπητό κοινό; Ο περιθωριοποιημένος, ο μοναχικός, ο άνεργος θα ασκήσει βία από θυμό ή συμπλέγματα κατωτερότητας, θα πει κάποιος. Ο... μορφωμένος, ο ξακουστός, ο έχων την αποδοχή των άλλων γιατί; Τα συμπλέγματα κι εδώ φωνάζουν «παρών»! Ανατρέφοντας παιδιά λοιπόν είναι τέχνη δύσκολη, αγαπητοί γονείς, μορφώνοντάς τα είναι ευθύνη, αγαπητοί καθηγητές, η ατομική μας βούληση να διαλέξουμε τον άνθρωπο κι όχι το ζώο μέσα μας είναι υποχρέωση δική μας, αγαπημένοι μου συμμαθητές.

Θα σκέφτεστε πολλοί τώρα πως ο κόσμος, ο μη «αγγελικά» πλασμένος, σου οπλίζει το χέρι, σου αγριεύει τη γλώσσα – λεκτική βία, φαινόμενο σύνηθες- σε τρομάζει και προκειμένου να σε αφανίσει πρώτος, περνάς εσύ στην επίθεση. Μια επίθεση που μπορεί να καταλήξει σε βιασμούς, ξυλοδαρμούς, μπούλινγκ. Ο φόβος του θύτη μήπως δεν γίνει αποδεκτός και μείνει στην αφάνεια, η ανάγκη του να ξεχωρίσει αλλά και η αλαζονεία που σου δίνει μια θέση με τα φώτα της δημοσιότητας πάνω σου είναι το σπέρμα που γεννά βία. Τα Μέσα δικτύωσης, η τηλεόραση, ο ...εθισμός σε περιστατικά βίας της κοινωνίας μας γενικότερα, ολοένα και αποκτά «κανονικότητα»!

Το κακό όμως τα τελευταία χρόνια έχει πάρει και μια άλλη μορφή, εκτός των παραδοσιακών που ξέρετε, ξέρω, βλέπουμε, ακούμε καθημερινά. Αν μας άφησαν άφωνους τα περιστατικά ενδοοικογενειακής βίας που έσκασαν σαν βόμβα στις οθόνες μας ή και δίπλα μας κατά τη διάρκεια της καραντίνας, άλλο τόσο η νέα μόδα του κυβερνοεκφοβισμού, το «cyberbullying» το γνωστό, ήρθε μάλλον για να μείνει... Δυνητικά ο καθένας μας θα μπορούσε να εμπλακεί σε κάποιο περιστατικό κυβερνό – βίας είτε ως θύτης, είτε ως θύμα, είτε, δυστυχώς, και ως απλός παρατηρητής, που επιλέγει να μην προχωρήσει σε καταγγελία από φόβο. Η ψυχολογική, λεκτική αλλά και σωματική εντέλει βία που δέχονται πολλές φορές σιωπηλά τα θύματα του cyberbullying έχει πάρει διαστάσεις τέτοιες που απασχολεί πλέον σοβαρά τη δίωξη ηλεκτρονικού εγκλήματος. Στα χαρακτηριστικά αυτής της διαδικτυακής μόδας συμπεριλαμβάνονται η αποστολή απειλητικών ηλεκτρονικών ή τηλεφωνικών μηνυμάτων, η ανάρτηση ψεύτικων ειδήσεων και προσωπικών δεδομένων, οι απειλές μέσω πληκτρολογίου με φασιστικό ή σεξιστικό περιεχόμενο και πληθώρα άλλων που μπορεί να επινοήσει ένα μυαλό διεστραμμένο ή ασύδοτο.

Αν κάποιος από μας είναι αυτή τη στιγμή θύτης ή θύμα ή σιωπηλός συνένοχος αυτής της κατάστασης, τελειώνοντας αυτή την ομιλία θα ήθελα να απευθυνθούμε σε κάποιον ειδικό ψυχολόγο ή στην ομάδα δίωξης ηλεκτρονικού εγκλήματος που, πιστέψτε με, είναι πολύ ευαισθητοποιημένη. Το κυβερνοέγκλημα έχει απλώσει τα πλοκάμια του σε όλους πια τους χώρους ανθρώπινης δράσης και επειδή η ανωνυμία ή η σιωπή των φοβισμένων εμπλεκόμενων ευνοεί τον θύτη το μόνο που θα μπορούσα να σου πω τώρα, εσένα που με ακούς αυτή τη στιγμή, είναι: «Μίλα, μη φοβάσαι δεν είσαι μόνος σου». Γι' αυτό μπορώ να σε διαβεβαιώσω.

Παιδιά, δε φοβόμαστε να καταγγείλουμε, στο φόβο μας ποντάρουν! Γονείς, πλησιάστε με στοργή τα παιδιά σας, αφιερώστε χρόνο από τη ζωή σας. Επίσης ένας διακριτικός έλεγχος των παιδιών σας στα σερφαρίσματά τους στο διαδίκτυο και στα μέιλ τους μπορεί ν' αποβεί σωτήριος για την ψυχική και σωματική τους υγεία. Αγαπητοί καθηγητές, αφιερώστε δυο και τρεις ώρες απ' το μάθημά σας, πλησιάστε κι άλλο τα παιδιά, «αισθανθείτε» τί δεν πάει καλά, κάντε την παρέμβασή σας. Το αδιάφορο παιδί μπορεί να είναι κατά βάθος φοβισμένο λόγω απειλών, το πολύ εξωστρεφές, το δημοφιλές, ως παιδί, μπορεί να χειρίζεται λανθασμένα την ευρεία αποδοχή του από το σύνολο και να έχει πιστέψει ότι έχει πάνω στους άλλους δικαιώματα ζωής και θανάτου! Εσείς είστε κοντά μας, αγαπητοί γονείς και καθηγητές, εσείς βγείτε μπροστάρηδες στον αγώνα με τη Λερναία Ύδρα των μύριων κεφαλών που λέγεται Βία!

Ο κυβερνοεκφοβισμός, ο βιασμός, ο βανδαλισμός, ο οπαδισμός, η ενδοοικογενειακή καταπίεση, το δήθεν αθώο αλλά υπερβολικά προσβλητικό σχόλιο μέσα στην παρέα που αφαιρεί από το παιδί την αυτοεκτίμηση, και τόσα άλλα, μόνο με την ανθρωπιστική παιδεία πολεμούνται και με την έλλειψη και ανεπάρκειά της γιγαντώνονται. Μόνο αν είμαστε όλοι μια γροθιά σιδερένιας θέλησης κι όχι σιδερο - όπλων, θα σκοτώνουμε τα κεφάλια του τέρατος μέχρι να πάψουν να γεννιούνται.

Σας ευχαριστώ
πολύ που με
ακούσατε!